

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 09/12/2024.

*****

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 110

Có người cho rằng không thể đời nghiệp vãng sanh và cũng có người cho rằng có thể mang nghiệp mới vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc. Vậy thì chúng ta thấy đâu là tiêu chuẩn? Người mà nói là tạo nghiệp mới cũng vãng sanh là quá sai lầm! Làm gì có việc chúng ta tà tà niệm Phật, tà tà tạo nghiệp rồi tà tà vãng sanh! Người nói không thể đời nghiệp vãng sanh là người chẳng hiểu gì về Kinh pháp mà Phật và tổ sư đại đức nhiều đời đã dạy.

Đời nghiệp là mang nghiệp cũ vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc, thế nhưng, ở Tây Phương Cực Lạc không có duyên ác vì trên thì có Phật A Di Đà ngày ngày thuyết pháp, xung quanh là các bậc thượng thiện, Quan Âm, Thế Chí, Phổ Hiền luôn nhắc nhở, dìu dắt, cho nên dù người vãng sanh, có sẵn những tập khí xấu ác, thì cũng không có cơ hội để nhân ác sanh khởi. Chúng ta cùng quán chiếu sẽ thấy một kẻ trộm sống trong một môi trường mà mọi người luôn cảnh giác thì kẻ trộm đó không thể manh động.

Nhờ đó, con đường tu học của chúng ta chỉ có tăng tấn chứ không có thoái lui. Tây Phương Cực Lạc có bốn cõi và cho dù người vãng sanh về cõi thấp nhất là Phạm Thánh Đồng Cư thì họ vẫn có thể tiếp cận được với các bậc Bồ Tát ở ba cõi cao hơn. Với thắng duyên này thì tập khí xấu ác của chúng ta không thể nào dấy khởi. Cho nên nhân ác trong chúng ta đã có sẵn nhưng không có duyên tạo ra quả, giống như hạt cây mà đặt trong lọ thủy tinh thì không có cơ hội nảy mầm.

Một số người tham gia Hệ thống Khai Minh Đức cũng vậy, chưa chịu hy sinh phụng hiến nhưng khi họ đi chung với những người luôn tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến thì họ cũng cố gắng, không dám chểnh mảng nên một thời gian sau là đã bắt kịp với mọi người. Ngược lại, nếu chúng ta ở môi trường đầy cám dỗ thì không lâu chúng ta cũng bị ô nhiễm, tập khí phiền não sẽ dấy khởi. Do đó, một khi chúng ta gặp thuận duyên thì mới xem xét xem mình có vượt qua được hay không?

Ví dụ như một vị tỷ phú trên thế giới, tiêu dùng mỗi ngày 1 tỷ đô la Mỹ và phải sử dụng đến 28 triệu năm mới tiêu hết tài sản thì đối với vị ấy tiền rất tầm thường, tuy nhiên, vị ấy sẽ lại phải đối diện những cám dỗ khác lôi kéo. Còn chúng ta giả dụ thuận duyên như đến một hội chợ chỉ cần bấm nút là vàng bạc, trang sức, tiền tuôn ra, vậy chúng ta có cảm lòng được không? Chúng ta chưa gặp thuận duyên nên chúng ta còn giữ được!

Điều đặc biệt chú ý là một đời tạo ác, khi lâm chung sám hối niệm Phật, vẫn có thể vãng sanh. Tuy nhiên, Hòa Thượng sách tấn chúng ta là sám hối càng sớm càng tốt, không nên để đến lúc lâm chung, mắc bệnh rồi mới sám hối. Đây là điều nhắc nhở đáng để chúng ta chú ý. Sám hối là tự quay đầu, tự làm mới chính mình. Quan trọng là chúng ta phải hiểu rằng thế gian này vận hành đều theo nhân – quả, nhân trước đã tạo, đời này gặp quả.

Do đó hãy xả bỏ mọi sự trong tâm, không lưu lại điều gì, thậm chí làm đúng như câu: “*Oan ức không cần bày tỏ, bày tỏ là hèn nhát*”. Không phải ngẫu nhiên người ta ức hiếp mình mà sự ức hiếp ấy có lý do là trong đời quá khứ chính mình từng ức hiếp người ta. Trong ứng xử có cần ôm lòng oán hận không? Phật dạy oan gia nên giải, không nên kết, họ đang kết với chúng ta nhưng sự việc đến với chúng ta thì chúng ta liền hóa giải.

Hòa Thượng sách tấn chúng ta rằng ngay đời này là đời cuối cùng chúng ta ở cõi Ta Bà, vậy thì, mọi ân oán tình thù phải xả bỏ hết, không cần phải tranh chấp, không cần đòi lẽ phải. Ngài nói: “*Bạn đến thế gian này chẳng phải là bạn tình nguyện làm kẻ thiệt thòi hay sao?*”. Theo cách nhìn của thế gian thì hy sinh phụng hiến là thiệt thòi còn theo con mắt nhà Phật thì người có thể hy sinh phụng hiến là người hiểu đạo lý nhân quả. Do không hiểu đạo lý nhân quả mà người ta có thể làm càn làm quấy, sẵn sàng cướp đoạt của người khác bằng mọi thủ đoạn. Chúng ta khởi tâm từ bi, thương xót những người này vì con đường họ đi chắc chắn là cõi khổ, là tam tối. Trong bối cảnh này, chúng ta phát tâm đại từ đại bi nghĩ cách giúp đỡ họ.

Oan trái, nợ nần đến với chúng ta, chúng ta hãy cho nó dừng lại, hãy kết thúc nó. Cho dù cấn môi để làm, chúng ta vẫn phải làm. Nếu không làm như vậy thì oan oan tương báo không thể ngừng lại. Chúng ta phải tin rằng Phật lực bất khả tư nghì. Hòa Thượng dạy chúng ta rằng chúng ta phải tin Phật, mọi sự mọi việc chướng ngại, khổ đau, ức hiếp, Phật sẽ có cách an bài vừa vặn và thỏa đáng cho chúng ta. Chúng ta chỉ việc thành tâm thành ý mà niệm Phật. Tôi đã cảm nhận rõ ràng và hoàn toàn tin vào việc này.

Mọi vướng mắc, dây mơ dấy má đến với chúng ta thì phải được dừng lại từ đây. Nếu chúng ta còn cảm thấy oan ức thì vướng mắc vẫn còn chưa hết. “*Phật Bồ Tát vô địch nhân*” tức là không có người đối đầu, vậy nếu chúng ta muốn làm Phật Bồ Tát thì phải xả bỏ hết những người đối đầu, đừng bao giờ có cảm giác mình rất oan ức hay thấy mình bị ức hiếp, phải thấy rằng mọi sự mọi việc là nhân trước, quả sau. Hai người người đang giận nhau mà không có cơ hội để hàn gắn thì có lẽ cả đời họ cũng không nhìn mặt nhau, nhưng nếu họ có duyên được gặp nhau và nói lời xin lỗi thì tự nhiên không còn giận nữa. Giận chỉ là do chấp trước.

Tổ sư đại đức dạy chúng ta phải buông bỏ phân biệt, vọng tưởng, chấp trước và mọi ân oán tình thù phải giải quyết cho xong ngay trong đời này. Người có thể làm được

như vậy mới có cơ hội vãng sanh. Nếu còn lây dây ân oán thì không thể vãng sanh, đó là những thứ lôi chúng ta vào vòng luân hồi. Tịnh Độ có câu: “*Nghiệp tận tình không, ta về nơi ấy*” – Nghiệp tận và tình chấp không còn thì chúng ta về Tây Phương Cực Lạc.

Thời gian chúng ta sống trên thế gian không dài, chỉ mấy mươi năm nóng lạnh thì lại ra đi, chúng ta chẳng nhẽ lại để mấy mươi năm đó chìm trong ân oán tình thù. Chúng ta hãy mau mau xả bỏ, đừng để trong tâm. Trong tâm chỉ đề khởi câu “*A Di Đà Phật*”, khởi tâm động niệm là công hiến, hy sinh cho cộng đồng. Phật Bồ Tát cũng đến thế gian trong thời gian mấy mươi năm nhưng các Ngài chỉ là hy sinh phụng hiến nên tự tại.

Nếu chúng ta đợi đến lúc lâm chung mới sám hối thì vãng sanh ở phẩm vị thấp. Phẩm vị thấp thì thời gian tu hành lâu xa, việc cứu giúp chúng sanh, độ sanh của chúng ta sẽ bị trễ lại và thân bằng quyến thuộc cùng ông bà, cha mẹ của mình sẽ ở trong cõi khổ lâu hơn. Nếu chúng ta vãng sanh đạt trung phẩm hạ sanh hay trung phẩm trung sanh thì chúng ta có thể trở lại thế gian này để cứu độ thân bằng quyến thuộc và người hữu duyên với mình sớm hơn là khi chúng ta sanh vào biên địa nghi thành.

Chúng ta phải ở tại biên địa nghi thành đến 500 kiếp, vậy khi nào chúng ta mới có thể thành tựu để đi độ sanh? Cho nên chúng ta sám hối, thay đổi tự làm mới mình càng sớm càng tốt để khi chúng ta vãng sanh được phẩm vị cao, nhờ đó cơ hội thành tựu nhanh hơn, đủ năng lực để sớm có cơ hội quay về cõi Ta Bà độ sanh. Hòa Thượng khẳng định: “*Chẳng những nhất định phải vãng sanh mà còn phải vãng sanh ở phẩm vị cao. Người có chí khí phải tranh thủ mà nỗ lực*”.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng là: “*Kính bạch Hòa Thượng, pháp môn Tịnh Độ Di Lạc, có phải cũng là pháp môn niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ Di Lạc. Nếu bước vào Tịnh Độ Di Lạc rồi thì tương lai có bị thoái chuyển không ạ?*” Những người đặt câu hỏi này, không thật nghe lời, vẫn nhìn ra bên ngoài cầu mong mọi điều. Muốn vào được thế giới Tịnh Độ Di Lạc là phải tự mình tu, tự mình chứng, phải đoạn được phiền não. Ngài Di Lạc không tiếp dẫn nên phải tự mình vãng sanh về nội viện hoặc ngoại viện Di Lạc.

Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng nói: “*Tịnh Độ Di Lạc cũng thuộc về pháp môn niệm Phật, là niệm Bồ Tát Di Lạc. Bồ Tát sẽ là vị Phật thứ năm trong hiện kiếp còn Thích Ca Mâu Ni Phật là vị Phật thứ tư, nên trên Kinh điển gọi Ngài là Đương Lai Hạ Sinh Di Lạc Tôn Phật - vị Phật tương lai sẽ giáng sanh ở cõi Ta Bà này. Hiện tại, Ngài vẫn là đẳng giác Bồ Tát, là hậu bồ Phật.*”

“*Niệm Bồ Tát Di Lạc, tu Tịnh Độ Di Lạc, mục tiêu là sanh về nội viện Di Lạc Đâu Suất (Đâu Suất Đà Thiên). Tu pháp môn này cũng là tu định. Bồ Tát Di Lạc là đại sỹ của Pháp Vương Duy Thức Tông cho nên tu pháp môn Di Lạc, phần nhiều tu về Pháp Vương Tông, cũng là Duy Thức Tông.*”

“Người tu học Duy Thức, chấp trì danh hiệu Bồ Tát Di Lạc, sẽ sanh đến cung trời Đâu Suất. Tương lai, khi Bồ Tát Di Lạc từ cung trời Đâu Suất giáng xuống trần gian thị hiện thành Phật thì những người này cũng đều thị hiện là đại đệ tử của Phật, giống như 1255 người đệ tử của Thích Ca Mâu Ni Phật. Họ giúp Bồ Tát Di Lạc giáo hóa mọi người.

“Thế nhưng đây không phải là sự việc đơn giản. Cung trời Đâu Suất có nội viện và ngoại viện. Ngoại viện là phàm phu thiên, nội viện là thánh nhân thiên. Kinh luận của Duy thức là Bách Pháp Minh Môn Luận. Tông chỉ của nó là tất cả pháp là vô ngã. Vô ngã là nhân vô ngã, pháp vô ngã, đạt đến vô ngã sau cùng thì trước tiên là chứng được quả Tu Đà Hoàn bởi vì Tịnh Độ Đâu Suất là phàm thánh đồng cư.

“Nếu bạn chưa phá ngã chấp, không thể thông đạt được bách pháp, không thể làm đến được nhị vô ngã (nhân vô ngã, pháp vô ngã) thì cửa lớn của Bồ Tát Di Lạc, đừng nói là bước vào, bạn thậm chí không tìm được cửa để vào. Cho nên Tịnh Độ Di Lạc khó hơn rất nhiều so với Tịnh Độ Di Đà. Nếu chúng ta chưa phá ngã chấp thì tuy cũng có tu hành nhưng chỉ sanh về Đâu Suất ngoại viện, không thể lọt về Đâu Suất nội viện.

Hòa Thượng tiếp lời: *“Trên Niên Phổ của Lão Hòa Thượng Hư Vân từng ghi chép là có người đã bước vào Tịnh Độ Di Lạc. Hòa Thượng Hư Vân ở trong định đã từng bước vào nội viện của Tịnh Độ Di Lạc và Hòa Thượng còn nhìn thấy mấy vị Hòa Thượng khác ngồi ở trên tòa trong nội viện đều là người quen biết.*

“Ở Tịnh Độ Di Lạc còn thoái chuyển không? Sư Tử Giác, là huynh đệ của Bồ Tát Vô Trước, cũng là muốn sanh ở nội viện Tịnh Độ Di lạc nhưng kết quả là khi đến ngoại viện thì thoái chuyển. Ở bên ngoài Đâu Suất ngoại viện nhìn thấy thiên cung hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhìn thấy rất nhiều thiên nữ xinh đẹp nên bị mê hoặc thế là không thể nào bước vào Tịnh Độ nội viện. Ba huynh đệ của Ngài Sư Tử Giác là một thí dụ rất tốt đã được ghi chép rất rõ trên Niên Phổ. Cho nên Tịnh Độ Di Lạc rất khác, không giống với Tịnh Độ Di Đà.

Tịnh Độ Di Đà có Phật A Di Đà phát nguyện tiếp dẫn chúng ta còn Tịnh Độ Di Lạc thì Bồ Tát Di Lạc không phát nguyện tiếp dẫn chúng sanh. Hành giả tự nỗ lực tu hành đủ tiêu chuẩn, đạt thiên định mới có thể bước vào Tịnh Độ Đâu Suất nội viện. Tuy nhiên, hành giả khi vừa bước chân đến Đâu Suất ngoại viện thì rất dễ bị cám dỗ bởi cung trời quá đẹp, lại gặp sự hưởng thụ không phải tầm thường nơi đây.

Cho nên Hòa Thượng cho biết rằng đã có người tu hành đạt được mức định cao nhưng khi vừa đến cung trời Đâu Suất thì đã bị lọt vào Đâu Suất ngoại viện, không thể nào bước chân được vào nội viện. Vì vậy, Hòa Thượng sách tấn chúng ta nên tu Tịnh Độ Di Đà.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng, đệ tử thân có nhiều bệnh, không biết làm cách gì để giải trừ ạ?*”

Hòa Thượng trả lời: “***Phương pháp giải trừ có hai cách. Một cách là đi thăm khám bác sỹ, nhất định phải tìm đến bác sỹ thật sự cao minh. Đây là từ ngoại duyên mà trị bệnh! Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là từ nội tâm mà trị bệnh tức là nội tâm của chúng ta phải đạt được một sự chuyển biến lớn. Đây là việc vô cùng cần thiết! Phải chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ như trong Tam Quy Y đã nói: Chuyển ô nhiễm thành thanh tịnh, chuyển kiêu ngạo thành bình đẳng, chuyển tự tư tự lợi thành Đại từ đại bi. Nếu như bạn có thể chuyển được như vậy thì bệnh khổ của bạn rất dễ dàng được giải trừ. Tất cả đồng tu có bệnh khổ cũng có thể lấy đây để tham khảo***”.

Chúng ta thường gặp phải thân bệnh và tâm bệnh cho nên chúng ta phải làm một cuộc chuyển đổi lớn. Nếu chỉ đi cầu nguyện van xin thì không thể giải trừ được bệnh tật mà chúng ta phải chuyển đổi từ nơi nội tâm của chính mình. Gần đây có những người từ khi bắt đầu phát tâm hy sinh phụng hiến thì thân tướng đã thay đổi, trong đó có rất nhiều cô giáo trong hệ thống chúng ta.

Nếu chúng ta làm một việc đại ác hoặc đại thiện thì lập tức hoàn cảnh sống của chúng ta cũng chuyển đổi ngay. Hòa Thượng khẳng định là không thể không thay đổi, một khi đã làm thì sẽ thay đổi, nếu không làm thì không thể thay đổi được. Do đó, mỗi chúng ta muốn đời sống trở nên tốt đẹp hơn thì chính mình phải dụng công chuyển đổi từ nội tâm trước, Phật Bồ Tát không thể giúp được. Thay vì tự tư ích kỷ thì nay hy sinh phụng hiến, làm mọi việc tốt cho cộng đồng. Trước đây lười biếng thì bây giờ chăm chỉ từ trong nhà ra đến ngoài vườn. Nhà Phật từng nói cảnh tùy tâm chuyển, y báo (hoàn cảnh sống của chúng ta) tùy theo chánh báo (nội tâm của chúng ta) mà chuyển. Chúng ta phải hiểu điều này mới có thể thực hành được viên mãn. Bản thân tôi luôn nỗ lực, tự mình làm việc trong nhà ra đến ngoài vườn v.v.. khiến nhiều người ngạc nhiên hỏi và tôi chỉ nói vui rằng: “*Có tiên xuống làm việc, hết giờ thì tiên đi!*”

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!